

Залізний острів

Ковальчук Поліна АГ-9-5

Анотація

Двоє закоханих потрапляють на старий корабель, який служить тренувальною мішенню для військових літаків. Ніхто не очікував, що може скластися небезпечна ситуація. Чергове підтвердження істини, старої, як світ, – ми залежимо від природи, вона могутня. А люди – слабкі істоти у цьому світі.

Фрази-діалоги

— Зоряно як.— Тоня підвелася, сіла, підібгавши ноги.— Я довго спала? Мабуть, уже пізно? А руки як щемлять від того скла... Чого ти мовчиш?

— Після того, що сталося, Тоню, ти повинна б мене... зненавидіти.

— Що ти вигадуєш? — Тоня взяла його руку.— За що? Це я дурна, що тебе не втримала, сама піддалась... Тобі холодно?

Відчувши, що хлопець дрижить у своїй майці, вона притулилась до нього, пригорнула, щоб зігріти:

— Тулись до мене, тулись.

А ці двійко, що на судні, забравшись на бак, сидітимуть на своєму залізному острові, ждучи нічного удару, сидітимуть, мовчазно зіщулені, мов останні діти землі, мов сироти людства.

Їхній крейсер. Двоє їх, двоє закоханих, на великому військовому судні.

Рухалась планета, рухалось сонце в небі, рухались води своїми вічними валами, а воно стояло між хвиль іржаво, тупо, непорушне.

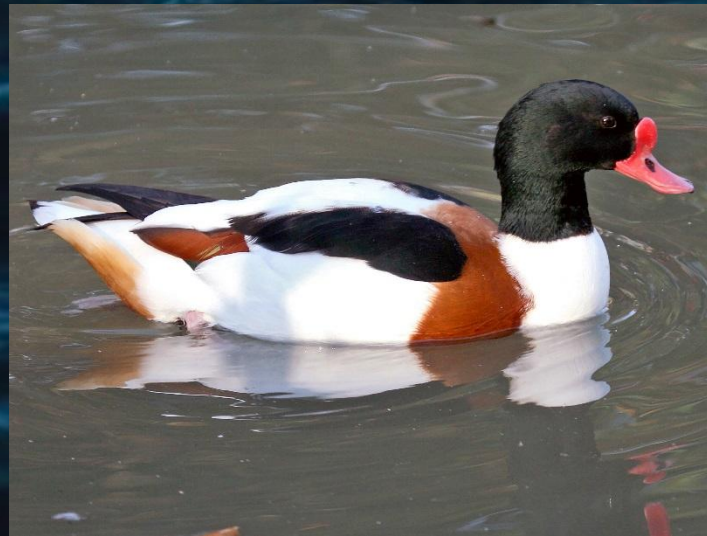
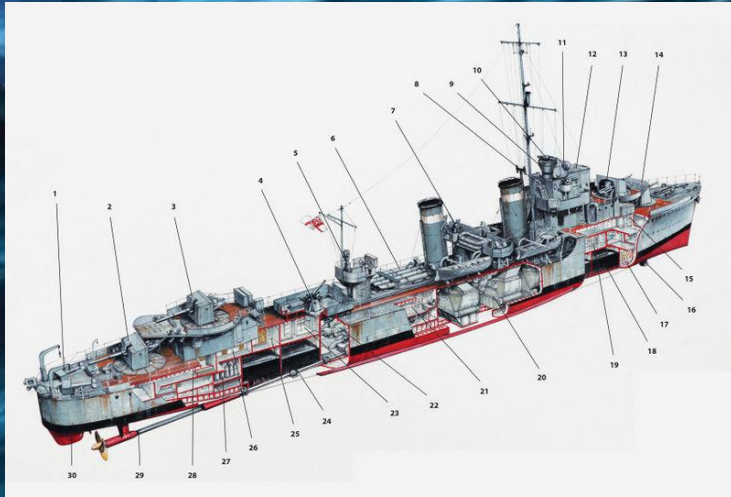
— Це ти?

— Я.

— Мокра вся,— він потягнув її до себе,— під яким це дощем була?

— Через лимани, через усе Чорне море до тебе брела! — беззвучно сміялася Тоня.— Акули на мене кидались, спрути, восьминоги...

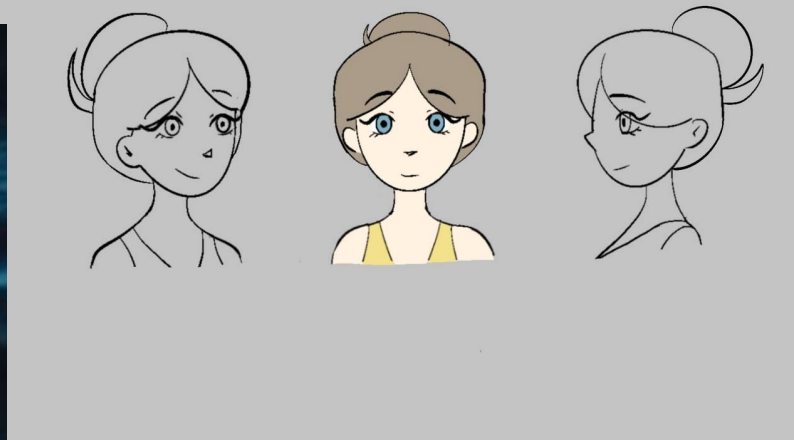
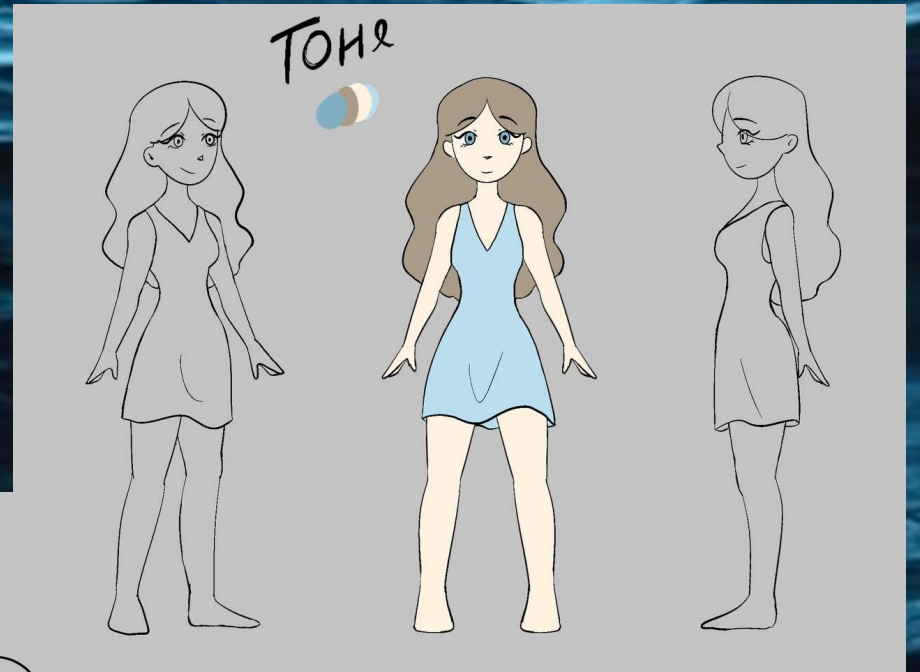
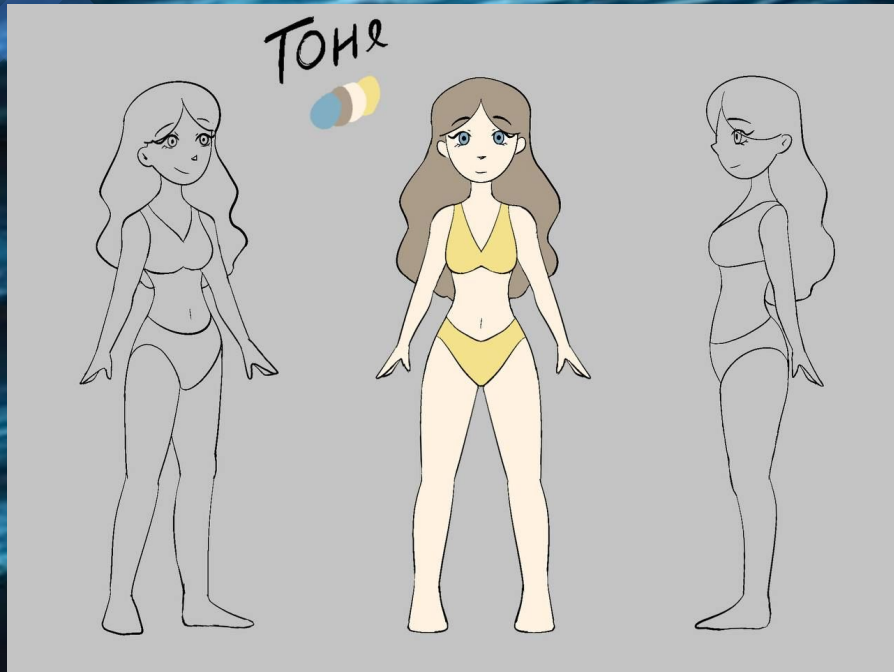
Референси оточення

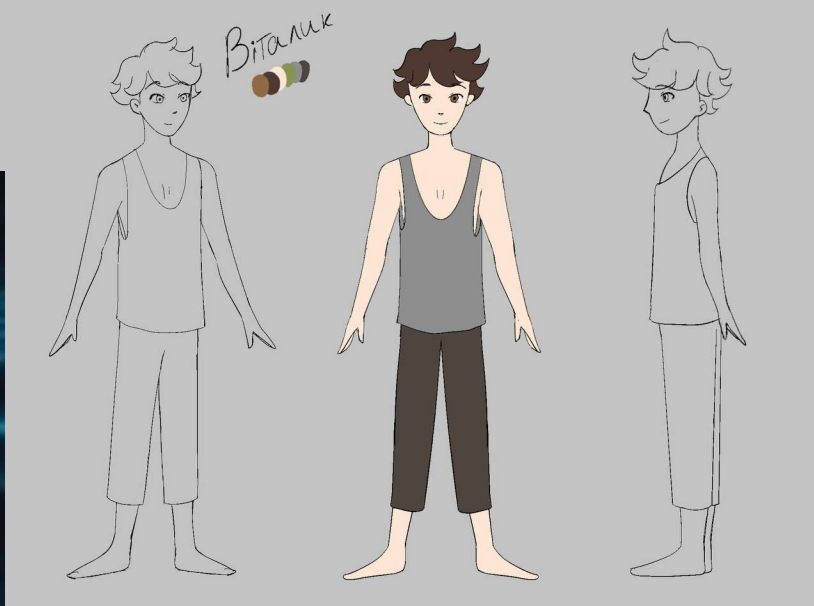
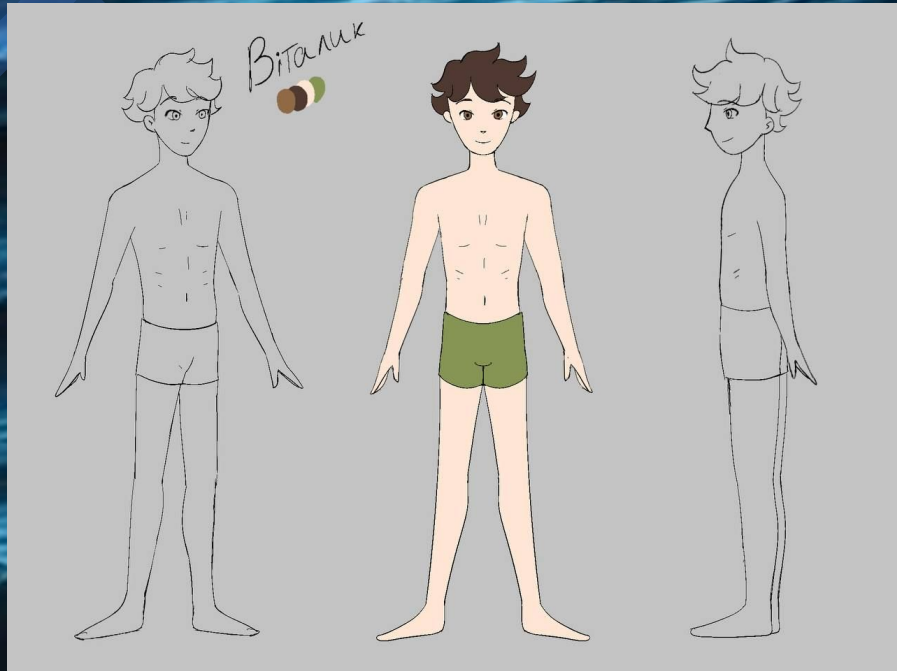
Референси персонажів

Дизайн персонажів

Дизайн персонажів

Розкадровка

